

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1875-12-17)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1875-12-17)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 572. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000185.pdf> (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Houstrup, Jens Christian , *Breve fra og til C. Hostrup,*

*C. Hostrup til L. Mynster.
Hillerød. 17. Decbr. 1875*

Kjære Ven!

Spørgsmaalet om, hvem der bærer Fremtiden i sig, falder ganske vist ikke sammen med, hvem der sejrer i Øjeblikket. Hellig Olaf faldt ved Stiklestad, men sejrede efter sin Død. Mynster sejrede i sin Levetid, havde hele Tidens Dannelse paa sin Side lige overfor Grundtvig, havde Videnskabsmændene, Skjønaanderne, Stormændene med sig, saae i sin Korrekthed og Smagfuldhed ned paa Grundtvig som et uroligt Hoved, hvis naturlige Begavelse var ødelagt af Løshed og Forfængelighed. Tror du, han havde Ret deri, eller har han ikke allerede faaet Uret?

Grundtvigs Sejer, skjøndt det vel er for tidligt at tale om den, da han endnu har saa godt som alle officielle Autoriteter imod sig, hans Indflydelse, som vi vel hellere maa kalde den, er først bleven betydelig og ret kjendelig efter Mynsters s. 573 Død. Stemmer det saa ikke bedre med Virkeligheden at sammenligne Mynster med Innocens den 3die og Grundtvig med Petrus Valdus, end omvendt? I alt Fald stemmer det deri, at Mynster var Kirkefyrsten, som blev baaren af det Bestaaende og støttede sig dertil, og Grundtvig en Frigænger, som drømte om — og arbejdede for en ny Tid.

Er det ikke saadan, at Mynster virkede ved sin ædle, harmoniske Personlighed, og derfor paa sin Samtid, Grundtvig derimod som Fremskridtsmanden og Fremtidens Mand ved sin Aand — ved de Tanker eller Syner, hvis Tolk han blev. Kan man ikke, selv om man i meget er uenig med Grundtvig, anerkjende hans store Betydning og indrømme, at Mynster virkede som Karakter, Grundtvig som Aand, og altsaa ikke sammenstille hans voxende Indflydelse med de Sejre, det Onde kan synes at vinde til en Tid. Jeg tror ikke, at den historiske Udvikling gaar regelmæssig frem, jeg tror, at den gaar i Svingninger, ellers behøvede man ikke Reformationsog Revolutionstider, ikke saadanne Mænd som Grundtvig, men kun saadanne som Mynster, der menneskelig talt (for vor Herre) kan være lige saa gode, men historisk talt er mindre, fordi de har et mindre Kald.

Jeg tror paa Guds Styrelse gennem Historien, og tror da ganske særlig paa hans Ledelse af sin Menighed, saa der var ogsaa en Tid, da baade s. 574 Munkevæsen og Pavedømme kom til at tjene til at bevare og beskytte Aandslivet i raa Tider; men jeg tror da, at naar Livet er voxet ud af de Former, naar de snævrer og hemmer det, saa skal de brydes, som Luther brød dem. De Lutherske Statskirker har vel ogsaa haft deres historiske Berettigelse, men jeg tror nu, at Mynsters statskirkelige Stade er fældet ved hans Bortgang, og ikke lader sig gjenvinde hverken om 50 eller 100 Aar. Der har utvivlsomt været Paver, som har været ærlig troende Christne, og der er endnu pavelig-sindede Katholiker, som er det. I at tro paa vor Herre har de Ret, men i at holde paa Pavedømmet har de Uret, skjøndt de gjør det i i god Tro og ikke selv kan skjelve mellem deres Christendom og deres Pavelighed.

Hvor uordnet det er, som jeg nu har fremført, kan du nok skimte min Mening. Jeg siger ikke om Rationalister og Brandesianere, at de bærer Fremtiden i sig, fordi deres Betydning for Fremtiden kun er negativ, til at bryde et Skin, som skal brydes, men de mangle det befrugtende Element: de saa kun Storm og høste Hvirvelvind; men Stormen kan ogsaa bruges til den gode Sæds Udvikling. Imidlertid er det ganske vist af indre Grunde, at jeg betragter Grundtvigs voxende Indflydelse som en Fremgang og ikke en Tilbagegang; deri har du Ret. Kun maa jeg bemærke, at dine Billeder for saa vidt halte, som Rationalisterne langt bedre kunde taale Mynster end s. 575 Grundtvig, og Brandesianerne meget bedre kan taale din Kreds, end de kan taale min.

Bjørnsons Skitse i «Fra Fjæld og Dal» har moret mig meget. Der er ganske vist for min Følelse noget altfor malende i Fremstillingen, men Skildringen af denne «Allerhovedes-Karl», dette Villiesmenneske, som er paa Veje til at blive en Pjalt af lutter Energi, er gjort saa kjønt og med saa meget Lune, saa jeg blev glad ved, at vi dog endnu har en Digter, der staar i skarp Modsætning til de tydsk-franske Virtuoser fra vore Dage, og som kan maale sig med dem baade i Tegning og Farvepragt.

Lev vel! Glædelig Juli

Din
C. Hostrup.